

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.152/2023/6.

A felperesek:

I. rendű felperes I. rendű

cím2

II. rendű felperes II. rendű

cím4

A felperesek képviselője:

Dr. Kuchár Zoltán ügyvéd az I. rendű felperes képviseletében

cím1

Dr. Dombi István Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Dombi Viktor ügyvéd) a II. rendű felperes képviseletében

cím3

Az alperes:

alperes1

cím6

Az alperes képviselője:

Dr. Pucher János ügyvéd

cím5

Az eljárás tárgya: vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása alapján
kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.G.41.845/2022/21-I.

A fellebbezést benyújtó fél: II. rendű felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 17.900 (tizenhétezer-kilencszáz) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 36.G.40.454/2018/143. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes az adós gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, ezáltal az adós vagyona 20.310.506 forinttal csökkent. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a 12.Gf.40.133/2022/5-II. számú ítéletével helybenhagyta. A felszámolási eljárás a hitelezői igények kielégítése nélkül fejeződött be.

[2] A felperesek a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján az alperes mögöttes kártérítési felelősségét megállapító jogerős döntést követően marasztalási pert indítottak az alperes ellen.

[3] Az I. rendű felperes 2022. augusztus 23. napján 2.310.506 forint és járulékai megfizetése, a II. rendű felperes 2022. augusztus 26. napján 4.635.554 forint és járulékai megfizetése iránt terjesztett elő keresetet. Az elsőfokú bíróság a 36.G.41.878/2022/2. számú végzésével a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (11) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 117. § (2) bekezdése alapján a pereket egyesítette, amely a 36.G.41.845/2022. ügyszámon folytatódott. A II. rendű felperes a keresetét 148.200 forint és járulékai összegre leszállította.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperesek (módosított) keresetét lényegében megalapozottnak találta, megállapította, hogy a felperesek követelhetik hitelezői igényük arányos összegének megfelelő kártérítés megfizetését a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján az alperestől. Rögzítette, hogy az I. rendű felperes jogelődjenek a cég-nek nyilvántartásba vett hitelezői igénye 635.291.931 forint, a II. rendű felperes hitelezői igénye összesen 4.635.554 forint volt. Az elsőfokú bíróság az arányosítás során megállapította, hogy az I. rendű felperes

követelése a felperesek összkövetelésének 99,2756 %-át teszik ki, ezért az I. rendű felperes ilyen arányban részesülhet a 20.310.500 forint vagyonsökkenéshez igazodó kártérítési helytállásként meghatározott összegből, tehát az alperes 20.163.377 forint megfizetésére kötelezhető az I. rendű felperes részére, míg a 20.310.506 forintból a fennmaradó 147.129 forint, 0,7244%-os arányban a II. rendű felperes tarthat igényt.

[5] Az elsőfokú bíróság 21-I. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy az I. rendű felperesnek 20.163.377 forint tőkét, valamint a tőke után 2022. augusztus 23-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 804.901 forint perköltséget fizessen meg. Az alperest a II. rendű felperes részére 147.129 forint tőke, valamint a tőke után a fenti kezdő időponttól járó késedelmi kamat, továbbá 88.900 forint perköltség megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a II. rendű felperes keresetét elutasította.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében a perköltséget érintő rendelkezés körében az alperest, mint a pervesztes felet a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesek jogi képviselőjének munkadíjából álló perköltség viselésére.

Az I. rendű felperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és a módosított 20.163.379 forint összegű követelése alapján 804.901 forintban határozta meg.

[7] A II. rendű felperes pernyertességét a Pp. 83. § (4) bekezdése alkalmazásával 100%-os arányban állapította meg, figyelemmel arra, hogy a követelés leszállítására a II. rendű felperesen kívül eső okból, az I. és II. rendű felperesek által kezdeményezett eljárások egyesítése miatt került sor. A II. rendű felperes ügyvédi munkadíjából álló perköltségét a 148.200 forint követelését alapul véve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (3) bekezdése alapján 70.000 forint + áfa, összesen 88.900 forintban állapította meg, ennek során figyelemmel volt az elvégzett ügyvédi munka mennyiségére, továbbá az utóbbi időszakban tapasztalható nagymértékű áremelkedésre is.

[8] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kizárólag a részére megítélt perköltség mértékét sérelmezte. Kérte a Pp. 383. § (3) bekezdése és 369. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó részét, a II. rendű felperes javára fizetendő perköltség mértékét megváltoztatni és azt a II. rendű felperes jogi képviselője által 2022. augusztus 26. napján előterjesztett keresetlevélhez F/4 alatt csatolt költségjegyzék figyelembe vételével és a fellebbezésben előterjesztett indokok alapján az I. rendű felperes ügyvédi munkadíjával egyező mértékben, tehát 633.781 forint + áfa (bruttó 804.901 forint) összegben megállapítani, és az alperest ennek megfizetésére, valamint a jogorvoslati eljárás keretében felmerült perköltség viselésére is kötelezni. A vitássá tett perköltség különbözeti összegét 716.001 forintban jelölte meg. A fellebbezési eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj iránti igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában

foglalt rendelkezés alapján terjesztette elő 100.000 forint + áfa (bruttó 127.000 forint) összegben.

Jogorvoslati kérelme indokolásában sérelmezte, hogy a részére járó perköltséget a kényszerűen leszállított II. rendű felperesi követelés összegéhez igazodva mindösszesen 70.000 forint + áfa összegben állapította meg az elsőfokú bíróság. Kiemelte, hogy az I. rendű felperes a Cstv. 33/A. §-a szerinti megállapítási perben részt sem vett, a követelés engedményeseként fellépő I. rendű felperes jogi képviselőjének munkadíját ugyanakkor a bíróság 804.901 forint összegben határozta meg, amely az ítélet kirívó belső aránytalanságát eredményezte. Hangsúlyozta, hogy a marasztalási pert megelőzően semmilyen jel nem mutatott arra, hogy a követelés behajtására irányuló eljárásban felperesi pertársaság alakulhat ki, továbbá az alapügy kifejezetten bonyolult és nehéz megítélésű volt, amely indokolná, hogy részére a költségjegyzékben meghatározott, de legalább az I. rendű felperes részére megállapított ügyvédi munkadíjjal azonos mértékű költséget kapjon a II. rendű felperes is.

Azzal, hogy az I. rendű felperes nem vett részt a megállapítási perben, költségrészt sem vállalt e tekintetben. A megállapítási perben a meg nem határozható pertárgy érték alapján megállapított munkadíj összegét figyelembe véve is kirívó a pertársak jogi képviselői által végzett ügyvédi munka vonatkozásában a munkadíjak ellenértéke közötti tízszeres különbség.

Előadta, hogy az IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Érvelése szerint a kényszerű kereset módosításával nem csökkent az elvégzett ügyvédi munka mennyisége. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes jogi képviselőjének munkáját a II. rendű felperes jogi képviselői munkája tízszeresének megfelelő összegben találta megállapíthatónak, ugyanakkor a megállapítási per 7 évig zajlott és a követelés érvényesítésének ügyvédi munkadíját az alperes helyett maga a II. rendű felperes kénytelen viselni.

[9] Álláspontja szerint az általa előterjesztett ügyvédi munkadíj nem eltúlzott mértékű, a piaci viszonyoknak megfelelő, amely arányban áll a marasztalási perben elvégzett munkával, ami a kereset előterjesztéséből és további két beadvány megszerkesztéséből, benyújtásából, valamint a jogi képviselő három tárgyaláson, valamint ítélethirdetésen történő részvételéből, továbbá ügyfélkonzultációból és írásbeli tájékoztatásból állt. Kiemelte, hogy a pertárgy értéke az ügyvédi munkadíj megállapítása tekintetében csak egy szempont, a rendelet keretei között a bíróság mérlegeléssel állapítja meg a munkadíj összegét. Ennek szempontjait a rendelet pontosan nem határozza meg, az eset összes körülményére figyelemmel kell lenni a megállapítás során. A kialakult bírói gyakorlat szerint a mérlegelés során értékelni kell a végzett munka mértékét, azt, hogy milyen volt a kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényessége, valamint színvonala. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál a mérlegelésnek két lényeges feltétele van: a per tárgyának értéke és a kifejtett ügyvédi tevékenység. Az elsőfokú bíróság abban tévedett, hogy a II. rendű felperes jogi képviselőjének tevékenységét kellő mértékben nem értékelte, míg az I. rendű felperes jogi képviselőjének munkájának ellenértékét tízszeresen nagyobb összegben határozta meg.

Előadta, hogy ügyvédi munkadíj iránti igényét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének rendelkezései alapján terjesztette elő.

A munka díjazását illetően hivatkozott a Pécsi Törvényszék 2.Gpkf.50.179/2023/2. számú ítéletére, amely döntés nem tartotta eltúlzottnak a 35.000 forint + áfa/óra ügyvédi munkadíjat.

[10] Az alperes a II. rendű felperes fellebbezésére tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a II. rendű felperes eredeti kereseti kérelmében a 4.635.554 forint tőke- és kamatai iránt indított pert, a már akkor általa megjelölt bruttó 4.000.000 forint ügyvédi költség is rendkívül eltúlzott volt. Ugyanakkor ezen mérhetetlen mértékű perköltség felszámítás során nem tett eleget a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének, a II. rendű felperes az alapeljárásban nem hivatkozott kikötött ügyvédi óradíjra, azt nem igazolta és a munkaóra ráfordítást sem mutatta ki.

[11] Hangsúlyozta, hogy a II. rendű felperest a követelése összegének leszállítása folytán valójában pervesztesnek kellett volna tekinteni, az elsőfokú bíróság azonban a Pp. 83. § (4) bekezdése alkalmazásával nem állapította meg e tekintetben a II. rendű felperes pervesztességét. A II. rendű felperes részére megítélt 88.900 forint perköltség a 147.129 forint megítélt felperesi igényhez képest rendkívül eltúlzott. Rámutatott arra is, hogy a megállapítási per egy másik peres eljárás volt, amelyben a II. rendű felperes perköltség igénye jogerősen elbírálásra került, így a és jelen perben a korábbi megállapítási perben megítélt vagy meg nem ítélt perköltségnek nincs jelentősége.

[12] A II. rendű felperes által hivatkozott belső aránytalanság szerinte is fennáll, csak nem a II. rendű felperes által megjelölt okból, hanem arra tekintettel, hogy a II. rendű felperes számára megítélt tőke 147.129 forint, tehát a megítélt összeg 0,73 %-a, míg a II. rendű felperes részére megítélt perköltség viszont az I. rendű felperes részére megítélt perköltség 11%-a. A belső arányosság figyelembe vételével a II. rendű felperest a 804.901 forint 0,73%-a, azaz 5.876 forint perköltség illette volna meg. Az általa igényelt további perköltség azon túl, hogy a részére megítélt összeghez képest eltúlzott, az eredeti követeléséhez képest is aránytalanul magas összegű lenne. Úgy vélte, hogy a II. rendű felperes számára a rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján 10.000 forint ügyvédi munkadíj járt volna, amelynek a megítélt összeg a többszöröse.

[13] Hivatkozott arra is, hogy a felperes sem munkaóra kimutatást, sem óradíj megállapodást nem csatolt az eljárás során, ugyanakkor hivatkozott a Pécsi Törvényszék ítéletében megállapított 35.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjra. Jelen ügyben egy másik ítéletben megállapított ügyvédi óradíj jelentőséggel nem bír, az IM rendelet 3. § (3) bekezdése pedig lényegesen alacsonyabb ügyvédi óradíj megállapíthatóságáról rendelkezik.

[14] A másodfokú eljárás során a részére járó perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján kérte megállapítani azzal, hogy az alperes jogi képviselője nem tartozik áfa körbe.

[15] A II. rendű felperes az elsőfokú ítélet érdemi részét nem fellebbezte, így az ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezésen túl a többi rendelkezése a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének csak az alperest a II. rendű felperes javára megítélt perköltségre vonatkozó részében bírálta felül.

[16] A II. rendű felperes fellebbezése az alábbiak miatt nem alapos.

[17] Az elsőfokú bíróság a felperesek keresete alapján indult eljárásban a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése alapján az I. és II. rendű felperes módosított keresetét lényegében megalapozottnak találta.

[18] A II. rendű felperes a 2022. augusztus 26. napján előterjesztett keresetében a keresethez F/4 alatt csatolt költségnyomtatványon ügyvédi megbízási díjként bruttó 4.000.000 forintot számított fel és a felszámítás jogszabályi alapjaként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára utalt.

[19] Az ítéltábla a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy a II. rendű felperes a 36.G.41.878/2002. számon indult perben a keresetlevele mellékleteként, majd az egyesítés folytán 36.G.41.845/2022. számon folytatódó eljárásban benyújtott 10. és 17. sorszámú beadványához mellékletként az általa hivatkozott ügyvédi megbízási szerződést nem csatolta, annak ellenére, hogy mind az elsőfokú eljárás során a költségjegyzékben a felszámítás alapjaként, mind a fellebbezési eljárásban az ügyvédi munkadíj iránti igényét az általa képviselt féllel kötött ügyvédi megbízási szerződésre alapította.

[20] Az ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásának címén kötelezze a pervesztes felet a) a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint b) a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére. Jelen esetben az iratok között nem lelhető fel a II. rendű felperes jogi képviselője által hivatkozott megbízási szerződés, így megbízási szerződés hiányában az ügyvédi munkadíj megállapításánál az elsőfokú bíróság helytállóan az IM rendelet 3. § (1) bekezdését alkalmazta, amely kiegészítő rendelkezést tartalmaz megbízási szerződés hiányában az ügyvédi munkadíj számítására. A szerződés hiányából következően sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem tudta alapul venni a II. rendű felperes és jogi képviselője megállapodását, ezért az ügyvédi munkadíj számításánál nem tudott a

szerződésben foglalt díjtételekből kiindulni. Alapítanul hívatkozott a II. rendű felperes tehát arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendelet 2. § (2) bekezdése alapján indokolatlanul szállította le a munkadíj összegét, hiszen a rendelet 3. § (2) bekezdését alkalmazva a munkadíjat – a 3. § (1) bekezdésben foglaltakhoz képest – éppen hogy jelentősen felemelte.

[21] A rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés a) pont alapján a megítélt összeg alapján kiszámítható ügyvédi díj 10.000 forint.

A másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott emelést maga is indokoltnak találta. Álláspontja szerint jelen per átlagos megítélésű és pertartamú volt. Ehhez azonban nyilvánvalóan hozzájárult, hogy a felperesek megfelelő szakmai minőségű munkával keresetüket kellőképpen alá tudták támasztani. Az ú.n. „kétlépcsős” felelősségmegállapítási és marasztalási perek összehasonlítása esetén általában a megállapítási per a hosszabb pertartamú és a megállapítási perek tekinthetők bonyolultabb megítélésű ügynek. A jelen eljárásban azonban a megállapítási perben kifejtett ügyvédi munka perköltségben kifejezve nem értékelhető, hiszen a megállapítás iránti eljárás jogerősen befejeződött és abban az eljárásban a pernyertes felperes javára a perköltség megállapítására is sor került. Ugyanakkor osztotta az ítéltábla a felperesek ügyvédi díja tekintetében a belső arányosságra törekvés szükségességét, hiszen a pertárgy érték, mint objektív körülmény által meghatározott szempont kizárólagos figyelembe vételével a II. rendű felperes jogi képviselője valóban kirívóan alacsony összegű munkadíjban részesült volna az I. rendű felperes jogi képviselőjéhez képest.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott hétszeres felemelési mérték további emelését azonban nem tartotta indokoltnak, hiszen az eset összes körülményét az elsőfokú bíróság már értékelte. Az I. rendű felperes ellenkérelmében vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét, ugyanakkor csatlakozó fellebbezést e tekintetben nem terjesztett elő, ezért az ítéltábla a perköltség leszállíthatóságát nem vizsgálta.

[22] Az elsőfokú bíróság a perköltség viselése és mértéke meghatározása körében érdemben helyes döntést hozott, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a Pp. 384. § (4) bekezdése szerint visszautalva helyes indokaira – az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyta.

[23] A II. rendű felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a másodfokú bíróság a II. rendű felperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. Az alperes az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján igényelt munkadíjat, amelyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján a 716.000 forint pertárgyérték figyelembe vételével 17.900 forintban állapított meg. A II. rendű felperes a másodfokú eljárás illetékét megfizette, így arról rendelkezni nem kellett.

Dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Mária s.k.
Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül: